

Arrest

nr. 111 414 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 september 2011 het Rijk binnen en diende op 15 september 2011 een asielaanvraag in. Op 30 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Navalay, Jaffna, Sri Lanka, en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In 1995, vluchtte u naar Mullankwawil, gelegen in het district Kilinochchi, gelegen in de Vanni-regio. Tot 1998 was u daar woonachtig. Daarna verhuisde u met het gezin naar Mannar. Daar woonde u samen met uw moeder en uw broers tot 2002. Uw vader woont en werkt in Koeweit. In 2002 keerden uw moeder en uw broers terug naar jullie woning in Navalay. U bleef voor uw studies achter in Mannar en vond er een onderkomen bij een nicht van uw vader, Kaneesamma Ariyathurai. U bleef er nog wonen tot in 2005. Haar zoon, Jegatheeswaren (roepnaam J.) zat toen in het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, Tamiltijgers). Hij was gestationeerd in Kilinochchi en werkte voor de inlichtingendienst van het LTTE. De broer van Kaneesamma, Harischandran, was toen coördinator voor de paramilitaire groepering EPDP (Eelam People's Democratic Party) voor de regio's Vavuniya en Mannar. Ofschoon u nooit lid bent geweest van het LTTE, was u in het verleden wel actief voor deze organisatie. Tijdens de periode van het vredesbestand, in de periode 2002-2004, deed u immers dienst als koerier tussen uw neef J. en uw oom Harischandran. U moest tassen ophalen bij J. in Kilinochchi en deze naar de woning van Harischandran in Mannar brengen. Soms bracht u ook tassen van Harischandran naar J.. De exacte inhoud van al deze tassen is u evenwel onbekend. U weet wel dat er soms geld of brieven inzaten en u vermoedt dat Harischandran met het LTTE samenwerkte en tegen betaling wapentuig voor hen smokkelde. In 2004 geraakte één van uw broers vermist in Jaffna. Zijn zaak werd nooit opgehelderd. Na uw studies keerde u in 2005 terug naar Jaffna. Dit betekende het einde van uw activiteiten voor het LTTE. U had hierna ook geen enkel contact meer met J. of Harischandran. In oktober 2005 begon u te studeren in Colombo. Na uw studies vond u daar werk en bleef u er wonen. In 2006 hervatte de strijd in Sri Lanka. Uw neef J. nam toen vermoedelijk deel aan de strijd. Sinds 2009 is zijn lot onbekend. De autoriteiten zouden er evenwel nog steeds vanuit gaan dat hij in leven is. In 2009 werd uw oom Harischandran opgepakt in Mannar. Hij werd er door de autoriteiten van verdacht steekpenningen te hebben ontvangen om mensen vrij te laten uit het onheemdenkamp, alsook in het verleden contact te hebben onderhouden met J. en het LTTE, en voor hen wapentuig te hebben gesmokkeld. In zijn busje werd immers in 2004 of 2005 een bom - waarschijnlijk bestemd voor het LTTE - ontdekt toen hij onderweg was naar Colombo. Begin januari 2011, vermoedelijk op 3 januari 2011, werd u op weg naar uw werk in Colombo door de politie van Modera en het leger tegengehouden bij een routinecontrole. Toen ze op uw identiteitskaart zagen dat u afkomstig was van Jaffna, werd u meegenomen naar het politiekantoor waar u enkele vragen werden gesteld over uw studies, uw werk en uw verblijf in Colombo. Na ongeveer 6 dagen te zijn vastgehouden, werd u, na tussenkomst van uw advocaat, vrijgelaten, vermoedelijk gebeurde dit op 8 januari 2011. Twee weken later kreeg u op 1 of 2 februari 2011 op uw werk bezoek van mensen van de 'army intelligence' van het leger. Ze waren gekomen met een geblindeerde witte bestelwagen en tegen uw wil werd u door hen meegenomen naar een onbekende bestemming, waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden, tijdens dewelke u geslagen, gemarteld en ondervraagd werd. Ze beschuldigden u er ondermeer van te weten waar J. is en spullen van hem te bewaren. Er werd u tevens gevraagd of u drie andere gevangenen die daar werden vastgehouden (her)kende. U vermoedt dat uw oom Harischandran of anders Tamiltijgers die u kenden u verklikt hebben. Op de vierde dag van uw detentie werd u overgebracht naar het gebouw de 'Fourth Floor' van CID (Criminal Investigation Department) in Colombo. Daar werden u vragen gesteld over J. en Harischandran. Ook hier werd u gemarteld. In totaal werd u zes dagen daar vastgehouden. Via omkoping kwam u hierna vrij. Officieel werd uw vrijkomen evenwel als een ontsnapping aanzien. U dook daarom toen onder bij familie en besliste vervolgens het land te verlaten. Dat de autoriteiten naar u op zoek waren, bleek uit een brief die uw moeder na uw vrijkomen ontving van de 'Fourth Floor'. Voorts kreeg uw moeder ook nog dreigtelefoons. Op 13 september 2011 verliet u Sri Lanka en reisde u met het vliegtuig via Qatar naar Frankfurt, Duitsland. Van daaruit reisde u over de weg verder naar België. Op 15 september 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Op 17 februari 2013 kwamen onbekenden naar uw woning in Sri Lanka nadat op 15 februari 2013 de echtgenote van uw neef J. werd aangemaand zich te melden bij de 'Fourth Floor' in Colombo. Van uw burens vernam uw moeder nadien dat deze personen op zoek waren naar u. Sinds 5 à 6 maanden verblijft uw moeder voor haar eigen veiligheid en gezondheid in Colombo.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een brief d.d. 26 november 2011 van uw advocaat K. Kaneshayogan met als opschrift 'To Whom It May Concern'; uw rijbewijs; drie document van uw werkgever in Colombo Superior Constructions; een Engelstalige vertaling van uw geboorteakte; een kopie van de geboorteakte van uw vader; een kopie van een attest gezinssamenstelling van 6 juni 2006; een bewijs van tijdelijk verblijf van uw moeder in

2011 in Koeweit; een kopie van een krantenartikel over uw oom Harischandran; drie onderwijsattesten; 5 medische attesten Sri Lanka; verschillende kopies van 'Detention Orders' van personen die met uw problemen gelinkt zijn; 4 foto's van uzelf in/aan het kantoor van LTTE-leider Tamilchelvan; 2 foto's van het internet die moeten bewijzen dat voorgaande foto's genomen zijn in het kantoor van Tamilchelvan; één familiefoto; twee foto's van Harischandran; een foto van uw rug; drie foto's van J.; Belgisch medisch attesten; internetartikels; uw identiteitskaart; een kopij van uw volledig paspoort; een door u opgestelde en handgeschreven brief van 27 november 2012 en een brief van het parlementslid S. Shritharan met als opschrift 'To whom it may concern'.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u voorgehouden illegale reisweg van Sri Lanka naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u bij uw eerst gehoor op het Commissariaat-generaal met een paspoort op naam van een andere persoon, een zeker Hussein wiens foto gelijkenissen met u vertoonde, vanuit Sri Lanka vertrokken te zijn. U voegde eraan toe toen via een onbekend land naar een onbekende eindbestemming te zijn gevlogen, van waaruit u verder over de weg naar België reisde (CGVS I, p. 5 tem. 7). U wist evenwel niet welke nationaliteit dit paspoort had (CGVS I, p. 6). Over de valse identiteit waaronder u reisde kon u enkel zeggen dat u door de mensensmokkelaar die uw reis regelde en die u vergezelde slechts werd ingelicht over de naam Hussein in dit paspoort. Over de rest van de naam en de andere of identiteitsgegevens in dit paspoort, zoals de geboortedatum en -plaats, had u geen kennis (CGVS I, p. 6). Dit zou u ook nooit door deze smokkelaar meegedeeld zijn (CGVS I, p. 6). U wist evenmin of dit paspoort een visum bevatte. Ook hierover werd u niet ingelicht (CGVS I, p. 6). U slaagde er toen voorts niet in enige informatie te verstrekken (naam luchthaven, stad, taal van het land, etc.) over loacties (zowel plaats van tussenlanding als eindbestemming) die u per vliegtuig aandeed en weet evenmin met welke luchtvaartmaatschappij u toen vloog (CGVS I, p. 6). U verklaarde slechts dat u vermoedt dat het misschien Duitsland was waarop u vloog en leidt dit enkel af uit het feit dat andere Tamiljongeren waarmee u hier in België sprak ook vanuit Duitsland reisden gevolgd door een autoreis van 7 uur voor aankomst in België (CGVS I, p. 6). Wat betreft het vervolg van uw reisroute, over de weg met de auto van deze onbekende bestemming tot België, kon u toen evenmin enige concrete informatie verschaffen (CGVS I, p. 7). Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel in een persoonlijk schrijven d.d. 27 november 2012 aan niet de volledige waarheid te hebben verteld over uw reisweg. Tijdens uw daaropvolgende tweede gehoor op het Commissariaat-verklaarde u ditmaal via Qatar en Frankfurt te hebben gevlogen. Over het paspoort dat u hierbij gebruikte verklaarde u ditmaal dat dit de naam Muhammad Hussein bevatte en dat het geboortjaar in het paspoort 1988 was. Het zou, zo verklaarde u ditmaal, tevens een toeristenvisum voor Duitsland bevatte (CGVS II, p. 2 en 3). U gaf hierbij aan deze zaken bij uw vorig gehoor niet verteld te hebben op aangeven van uw reisagent of smokkelaar (CGVS, p. 3). In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat bij een asielzoeker de verplichting rust om op alle mogelijke momenten tijdens zijn asielaanvraag zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, dus ook over zijn reisweg. De asielinstanties mogen van een asielzoeker ten allen tijde correcte verklaringen verwachten. Bevraagd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal over uw reisweg werd u er bovendien expliciet attent op gemaakt dat u ook de waarheid dient te vertellen over uw reisweg (CGVS I, p. 6).

Voorts dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat ernstige tegenstrijdigheden en andere tekorkomingen werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal en tussen uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de inhoud van de door u neergelegde documenten, aangaande uw activiteiten in het verleden voor het LTTE en de problemen die u beweerde hierdoor op latere datum gekend te hebben.

Zo slaagde u er vooreerst niet in elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal ervan overtuigen dat u in de periode 2002-2004 actief was voor het LTTE. U verklaarde in die periode als tussenpersoon/koerier tussen uw neef J., die bij het LTTE werkzaam was, en uw oom Harischandran, die als coördinator van EPDP actief was, werkzaam te zijn geweest. Buiten het feit dat J. actief was voor de inlichtingendienst van het LTTE in Kilinochchi, kon u geen details geven over zijn rol en activiteiten binnen het LTTE. Zo bleek u niet te weten voor welke afdeling van de inlichtingendienst van het LTTE hij werkzaam was, wat zijn exacte functie was, wat zijn werk juist inhield of welke militaire graad hij had (CGVS I, p. 7 en 8). Ook bleek u de officiële benaming van de militaire inlichtingendienst van het LTTE niet te kennen. U had het hier verkeerdelijk over 'Pullanaivu Thurai', terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat TOSIS of Tiger Organization Security Intelligence Service de officiële benaming van deze organisatie was (CGVS I, p. 7). Gezien uw jarenlange activiteiten voor J. en de inlichtingendienst van het LTTE mag meer kennis van zaken hier verwacht worden. Daarnaast bent u overigens ook niet in het bezit van enig overtuigend document waaruit uw toenmalige beweerde activiteiten voor het LTTE blijken. Uw bewering dat u, ofschoon u over een langere periode werkzaam was voor het LTTE, nooit werd gevraagd om lid te worden van het LTTE, strookt dan weer niet met de gangbare praktijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat het LTTE, zo ook tijdens de periode van vredesbestand, steeds op zoek was naar nieuwe leden en daarbij praktijken van gedwongen inlijving, zo ook van minderjarigen, niet schuwde. Dat in deze context iemand die vrijwillig en jarenlang actief is voor het LTTE als koerier dan ook op geen enkel ogenblik wordt gevraagd om lid te worden van deze organisatie, overtuigt dan ook niet. Ook de vaststelling dat het LTTE u eind 2004 of begin 2005, op een ogenblik dat ze opnieuw aan het mobiliseren waren en een nieuwe oorlog in het vooruitzicht lag, zomaar lieten stoppen met uw activiteiten voor hun organisatie, overtuigt evenmin.

Bij de door u aangehaalde ontvoering en (tweede) detentie begin 2011 - naar u stelde ingegeven door het feit dat de autoriteiten van u informatie wilden bekomen over J. en Harischandran, hun samenwerking in het verleden en uw rol hierin -, kunnen tevens meerdere vraagtekens gemaakt worden. Vooreerst is het verwonderlijk dat de autoriteiten pas anno 2011 bij u terecht kwamen, terwijl de verdwijning van J. en de arrestatie van Harischandran reeds dateert van 2009. Uw verklaring voor deze late interesse van de autoriteiten in uw persoon, met name dat uw oom Harischandran hen over u moet hebben ingelicht, berust bovendien louter op een vermoeden en niet op enige tastbare, concrete feiten (CGVS I, p. 11). Over hoe de autoriteiten begin 2011 bij u terecht kwamen, legde u trouwens meerdere tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal door uw oom Harischandran of door een andere persoon, een lid van het LTTE die u ontmoette op de 'Fourth Floor' in Colombo en die u eerder zag in het gezelschap van J., verklikt te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 1.5.). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal repte u over deze andere persoon evenwel met geen woord, ook niet wanneer gepolst werd naar personen die u zouden kunnen verklikt hebben (CGVS I, p. 11). Vervolgens gevraagd of u tijdens uw verblijf op de 'Fourth Floor' van CID ooit iemand van het LTTE gezien en herkend te hebben, antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 12). Vervolgens geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan daar inderdaad een vroegere LTTE-lid te hebben gezien die u voorheen samen met J. had gezien (CGVS I, p. 12). Het wijzigen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verklaring van deze tegenstrijdigheid. Verder dient hier gewezen te worden op enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de door u ter staving neergelegde brief van uw advocaat K. Kaneshayogan d.d. 26 november 2011. Volgens deze brief werd na uw ontvoering eerst 3 dagen vastgehouden op een onbekende bestemming, waarna u werd overgebracht naar een kantoor (Fourth Floor) van CID in Colombo waar u vervolgens nog eens 12 dagen werd vastgehouden. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel te kennen eerst 3 dagen vastgehouden te zijn door deze militairen en vervolgens overgedragen te zijn aan CID (Fourth Floor) in Colombo, waar u 6 dagen vastzat. Geconfronteerd met dit verschil tussen 6 en 12 dagen dat u bij CID zou hebben vastgezet, gaf u aan dat uw advocaat zich moet vergist hebben, om vervolgens aan te geven zich ook niet meer precies te herinneren of u daar 6 dagen vastzat (CGVS I, p. 12). Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Het is trouwens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal de naam niet bleek te kennen van de advocaat die u in het verleden bijstond en die deze door u neergelegde brief opstelde (CGVS I, p. 10). Aangaande het tijdstip en -duur van deze ontvoering en detentie kan trouwens nog op meerdere tekorkomingen in uw opeenvolgende verklaringen gewezen

worden. Zo situeerde u deze ontvoering aanvankelijk twee weken na uw eerste vrijlating op 8 januari 2011 (CGVS I, p. 10), wat overeenkomt met de periode rond 22 januari 2011. Wanneer u nadien gevraagd werd op welke datum u werd opgepakt, gaf u aan de exacte datum niet te kennen maar dat dit wel gebeurde in februari 2011, waarbij u aangaf dat het mogelijks de eerste of tweede week van februari was (CGVS I, p. 13). Geconfronteerd vervolgens met het hiaat in tijd tussen uw opeenvolgende verklaringen, herinnerde u zich plots dat uw ontvoering plaatsvond op 1 of 2 februari 2011 (CGVS I, p. 13). Opmerkelijk is dan weer dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal verklaarde in maart 2011 vrijgekocht te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Gezien de impact van deze gebeurtenis op uw persoon is het trouwens opmerkelijk dat u niet eenduidig de exacte data kan geven waarop u werd ontvoerd en vrijgelaten. Voorts slaagde u er niet in uw ontvoering en detentie op enige wijze te staven met overtuigende (officiële) documenten. Zo bent u niet in het bezit van enig bewijs van detentie, zoals een arrestatiebevel of 'Detention Order'. U kan ook geen artikel(s) n eerleggen die uw ontvoering en detentie beschrijven. Nochtans is er een uitgebreide rapportering over dergelijke incidenten in Sri Lanka. U gaf evenwel aan dat er over uw problemen toen niet door de media bericht werden (CGVS I, p. 13). Ofschoon uw moeder, luidens uw verklaringen, zich tot twee keer toe voor uw problemen richtte tot de Human Rights Commission in Jaffna, slaagde u er ook niet in enig bewijs hiervan neer te leggen. Voorts gaf u te kennen dat ongeveer één maand na uw vrijkomen van de 'Fourth Floor' in Colombo een brief werd verstuurd naar het adres van uw moeder in Jaffna, met de mededeling dat u ontsnapt was en de vraag zich zo snel mogelijk bij hen te melden of contact met hen op te nemen (CGVS I, p. 14). Niet alleen kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de inhoud van deze brief zoals u deze naar voren brengt. Ook slaagt u er niet in deze brief neer te leggen. U gaf hierbij te kennen dat uw moeder deze is kwijtgeraakt. Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Bovendien mag aangenomen worden dat de Sri Lankaanse autoriteiten, die uw 'vrijkomen' officieel als een ontsnapping beschouwden, een arrestatiebevel tegen u uitvaardigden, wat evenwel, luidens uw verklaringen, evenmin het geval blijkt (CGVS I, p. 14). Een brief van uw advocaat in Sri Lanka kan in deze bezwaarlijk als een overtuigend bewijs worden beschouwd. Bovendien heeft deze een sterk gesolliciteerd karakter. Dat u bovendien na uw 'ontnapping' nog heen en weer reisde tussen Colombo en Jaffna en dus niet gehinderd voelde in uw bewegingsvrijheid stemt tevens tot nadenken.

Voorts dient trouwens opgemerkt dat u uw eerdere arrestatie en detentie van 3 tot 8 januari 2011 ook op geen enkele overtuigende wijze kan staven. U gaf hierbij te kennen vastgehouden te zijn volgens de Sri Lankaanse Terrorismewett (PTA of Prevention of Terrorism Act). Iets wat trouwens uw advocaat ook aangeeft in de door u neergelegde brief van 26 november 2011, waarbij hij aangeeft dat in toepassing van deze wet u niet diende voorgeleid te worden voor een rechtbank. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat personen die worden opgepakt volgens deze PTA inderdaad gedurende langere periode kunnen worden vastgehouden zonder voorleiding voor een rechtbank. De toepassing van deze wet voorziet evenwel in afgifte van een 'Detention Order' ondertekend door de minister van defensie. U bleek niet in het bezit van een dergelijk document. U gaf zelfs te kennen nooit in het bezit te zijn gesteld van een dergelijk document (CGVS I, p. 10). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze wet vooral wordt toegepast om vroegere leden en aanhangers van het LTTE gedurende langere periode te kunnen vasthouden in detentie- of rehabilitatiecentra die beheerd worden door het leger en de politie. Dat deze wetgeving zou zijn toegepast om iemand enkele dagen vast te houden op een politiekantoor in Colombo, overtuigt dan ook niet.

Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat aan het door u beweerde bezoek van onbekende personen aan uw woning op 17 februari 2013, waarvan u vermoedt dat het zou gaan om leden van de inlichtingendienst, in het licht van voorgaande vaststellingen evenmin veel geloof kan gehecht worden. Dat de Sri Lankaanse autoriteiten overigens anno 2013 plots weer actief op zoek zouden gaan naar, u overtuigt evenmin, net zomin als het feit dat deze hernieuwde interesse voor u zou ingegeven zijn door een melding bij de autoriteiten van de echtgenote van J.. Niet alleen kon u over haar problemen weinig kwijt, u bleek daarnaast evenmin in staat haar naam te geven. Dit alles komt uiteraard uw algemene geloofwaardigheid evenmin ten goede (CGVS UU, p. 2 ev.)

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een

einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka* d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR *Eligibility Guidelines* voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u door uw activiteiten in het verleden voor het LTTE beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar *Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer"*, voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, uw gezinssamenstelling, uw onderwijsniveau en uw beroepsactiviteiten, zoals blijkt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten, onderwijsattesten en documenten werkgever staan hier vooreerst niet ter discussie. Deze hebben evenwel geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de door u beweerde problemen in Sri Lanka met de autoriteiten omwille van activiteiten in het verleden voor het LTTE, dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund dient te worden door samenhangende en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Met betrekking tot de door u neergelegde internetartikels dient nog te worden opgemerkt dat deze op geen enkele wijze verwijzen naar uw persoon. Wat dergelijke algemene verwijzingen betreft, dient nog te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest, een ICRC kaart en een krantenknipsel.

Ter terechtzitting legt verzoeker een inventaris met stukken neer waaronder de stukken die hij uit het administratief dossier heeft gehaald en toont een originele brief van zijn advocaat uit Sri Lanka (stuk 1 van de neergelegde stukken) en informatie over de tijdelijke stopzetting van de uitwijzing van Sri Lankanen uit Zwitserland.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende is om zijn LTTE-activiteiten en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in

de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Indien niet uitgesloten is dat verzoeker zaken bezorgde tussen zijn neef en zijn oom, dan maakt hij echter niet aannemelijk dat dit LTTE-activiteiten zouden zijn, laat staan dat hij hierdoor in een negatief daglicht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten. Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verschonen door te stellen dat hij slechts *“een jongen van 16-18 jaar”* was terwijl zeker een 18-jarige jonge man oud genoeg is om bewust te zijn over de gevaren van zijn daden. Dat verzoeker een onwetende loopjongen was, die naar eigen zeggen tassen moest heen en weer brengen waarbij *“ik heb geen idee wat er in zat; want ik heb dit nooit geopend of erin gekeken”* en bovendien initieel verklaarde niet eens te weten dat hij zaken aan het doen was voor de LTTE (vragenlijst 3.5, waarna hij stelde dat hij dit wel wist op het eerste gehoor p. 8), dan kan hieruit geen eenduidigheid blijken nog bijzondere kennis die aannemelijk moet maken dat hij verdacht wordt of kan zijn bij de Sri Lankaanse overheid van LTTE-sympathieën. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn neef beweerdelijk een functie had bij de inlichtingendiensten van de LTTE, nu hij deze geenszins kan toelichten en dus niet kan verklaren waarom hij hiervan overtuigd is. Bovendien kan vastgesteld worden dat verzoeker tijdens de burgeroorlog niet verdacht werd en hij zonder hierover problemen te melden, kon reizen naar Colombo en er zich ook kon vestigen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker beweerdelijk na 7 jaar, in 2011 problemen kreeg terwijl hij zijn oom sinds 2004 en zijn neef sinds 2005 niet eens meer gezien heeft (gehoor p. 9) en zijn neef beweerdelijk al in 2009 verdwenen is en zijn oom beweerdelijk al in 2009 gearresteerd werd (gehoor p. 11). Verzoeker adstrueert geenszins dat zijn oom -een boegbeeld voor de EPDP- beweerdelijk veroordeeld is voor zijn geheime activiteiten voor de LTTE nochtans kan verwacht worden dat een dergelijke infiltratie van de LTTE gerapporteerd zou worden en verzoeker dit kan aantonen, middels officiële documenten en mediaberichtgeving, *quod non*. Evenmin legt verzoeker documenten neer waaruit zijn familieband zowel met J. als met H. kan blijken. Overigens haalt verzoeker als reden voor zijn eerste arrestatie enkel zijn woonplaats in Jaffna aan, zodat hieruit een loutere routinecontrole kan blijken en geen band met de LTTE. Verzoeker is niet geloofwaardig waar hij stelt vervolging te vrezen omdat hij van 2002 tot 2004 onwetend als loopjongen diende voor de geheime LTTE-activiteiten van zijn familieleden. Verzoekers verklaringen inzake de recente heropleving van arrestaties en het ontvangen van bijkomende informatie kunnen aldus evenmin het grote tijdsverloop tussen verzoekers tweede arrestatie en de verdwijning van zijn neef en arrestatie van zijn oom niet aannemelijk maken.

3.2.2. Waar verzoeker bevestigt dat Pullanaivu Thurai de Tamil naam is voor de Inlichtingendienst, dan laat hij na dit te adstrueren. Verzoeker volhardt dat *“Wat de persoon betreft die verzoeker op de Fourth Floor tegenkwam, kan hij ook bevestigen dat hij zijn verklaringen in geen enkel opzicht heeft “gewijzigd”: hij heeft niet aangegeven dat hij inderdaad een vroegere LTTE lid heeft gezien die hij voorheen met J. had gezien; hij stelde immers dat hij inderdaad een persoon zag die hij gezien had samen met J. maar waarvan hij tevoren niet wist dat het een Tijger was; hij werd toen herkend als een Tijger”*, stelt de Raad vast dat dit de initiële tegenstrijdigheid niet kan verklaren nu verzoeker enerzijds uitdrukkelijk verklaarde (vragenlijst 3.5) en anderzijds uitdrukkelijk ontkende (gehoor p. 12) dat hij iemand van de LTTE op de vierde verdieping had gezien. Indien verzoeker verder aanvoert dat hij inzake het tijdsverloop van de tweede arrestatie *“ongeveer twee 2 jaar na de feiten hierover ondervraagd werd; daarna woonde hij gedurende meer dan 1 jaar in een zeer geïsoleerd milieu”*, dan kan dit - zelfs per hypothese dat de Sri Lankaanse advocaat zich vergist heeft, (zie documenten ter terechtzitting neergelegd) - niet verschonen dat verzoeker het tijdsverloop van zijn verschillende detenties en vrijlatingen niet correct en coherent kan toelichten terwijl gezien verzoeker hogere studies *Building (construction) studies* deed en gedurende drie jaar als Labour Supervisor gewerkt heeft. Verzoekers verweer dat zijn aanhouding niet officieel zou zijn gebeurd en dat hij zijn advocaat hieromtrent zal bevragen, vermogen evenmin de terechte vaststellingen door de commissaris-generaal aangaande het ontbreken van enige documenten die zijn arrestaties kunnen aantonen, te weerleggen.

3.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest, een ICRC kaart en een krantenknipsel. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te

vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.3.1. Aangaande het medisch attest, kan blijken dat de vaststelling dat het aangewezen is om verzoeker te laten behandelen wegens psychologische problemen, berust op verzoekers eigen verklaringen die niet aannemelijk gemaakt werden (*"solitude vécue actuellement avec difficulté"*). De foto van verzoekers rug (zie neergelegde foto ter terechtzitting) tonen inderdaad littekens aan doch deze kunnen de geloofwaardigheid in verzoekers asielrelaas niet herstellen. Immers er kan geen causaal verband worden vastgesteld tussen de foto en verzoekers vlucht. Immers de rugproblemen werden volgens verzoeker in 2004 veroorzaakt (CGVS-gehoor p. 3) toen de jeugd de heldendag van de eerste tijger vierde en hij door een soldaat op de rug werd geslagen. Verzoeker heeft ook geen concrete problemen gemeld naar aanleiding van deze gebeurtenis en is niet ondergedoken of het land ontvlucht doch zette gewoon zijn studies verder in Mannar en later in Colombo.

3.3.2. Aangaande de ICRC kaart van H. en het krantenknipsel betreffende H., stelt de Raad vooreerst vast dat het eerste document een lidmaatschapskaart van de delegatie van het internationale Rode Kruis te Sri Lanka betreft, zodat dit element verzoekers asielrelaas niet ondersteunt. Indien het krantenartikel wel melding maakt van H. in zijn hoedanigheid van *"EPDP chief organiser for the mannar electorate in the Wannu district"* dan kan hieruit nog altijd niet blijken dat H. ook veroordeeld zou zijn voor LTTE daden en/of het aanvaarden van steekpenningen, of familie is van verzoeker, laat staan dat hierdoor verzoekers asielrelaas wordt ondersteund.

3.3.3. Waar verzoeker nog verwijst naar het laatste rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie OSAR, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.4. Verzoeker brengt voorts geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken richtlijnen van de mensensmokkelaar kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, noch de bewering dat *"Verzoeker kon zich ook niet op voorhand inbeelden dat er zoveel vragen zouden gevraagd worden omtrent deze elementen en dat dit zo belangrijk zou kunnen zijn"*. Immers verzoeker dient alle vragen correct te beantwoorden ook de onbelangrijke. Verzoeker werd reeds in het kader van zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Hoe dan ook, verzoeker laat nog steeds na enig reisbescheiden neer te leggen zodat nog steeds niet kan worden vastgesteld wanneer hij zijn land verliet.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten zou staan laat staan dat hij gepercipieerd zou worden als vermeend LTTE-lid.

4.2. Verzoeker verwijst naar het risico bij terugkeer en legt het rapport neer “*Sri Lanka: Current Situation*” Update, Bern 15 november 2012 van de Schweizerische Flüchtlingshilfe waaruit moet blijken dat terugkeerders het voorwerp uitmaken van mishandeling. De Raad stelt vast dat het rapport geen zicht geeft op de essentiële elementen noodzakelijk of nuttig bij de beoordeling van een asielaanvraag onder meer inzake de identiteit slachtoffers, de reden en wettelijk kader van de foltering, de omstandigheden van de foltering, de wijze van vrijlating en eventuele documenten van de betrokkenen.

4.2.1. Indien uit informatie kan blijken dat afgewezen asielzoekers en Tamil-terugkeerders bij een terugkeer mogelijk grondig gescreend worden op de luchthaven, en daarbij ondervraagd kunnen worden, dan kan hieruit op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Bovendien kan worden vastgesteld dat de informatie over de terugkeerders dateert van 2010 en 2011 (zie blz. 20). Aangaande de verwijzing naar de praktijk in het Verenigd Koninkrijk kan worden opgemerkt dat de uitspraak van 28 februari 2013 van de Britse High Court een tijdelijke algemene stop van terugleidingen van Tamils naar Sri Lanka had bevolen omdat het ongepast werd geacht om Tamils terug te leiden terwijl de *Upper Tribunal (Immigration and asylum chamber)* een nieuwe “Country Guidance Case” beslecht. Intussen werd op 3 juli 2013 de zaak *Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC)* uitgesproken en bevestigt deze *Updated Country Guidance case: GJ and Others (post-civil war: returnees)* het standpunt dat er geen redenen zijn om Tamils niet te repatriëren, tenzij ze een profiel vertonen dat een zeker risico inhoudt. Ook in punt 4.4 van het neergelegde rapport worden enkele risicogroepen aangehaald, doch het rapport betreft ook de situatie in Sri Lanka voor 2012 en slaat niet op de terugkeerders. Verzoeker vertoont geen kenmerken die hem in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten kan brengen. Hij heeft geen LTTE-profiel aannemelijk gemaakt en is afkomstig uit Colombo waar hij sedert 2005 gevestigd was. De overige documenten van de organisatie OSAR berichten over een voorlopige opschorting van de terugleiding van Tamils naar Sri Lanka in afwachting van een onderzoek en hun ongenoegen over het verder zetten van de onderhandelingen tussen Zwitserland en Sri Lanka over de terugname-akkoorden tussen beide landen. Deze informatie doet niets af aan het voorgaande zodat verzoeker niet aantoonbaar dat het louter behoren tot de Tamil bevolkingsgroep voldoende is om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK